

## Arrest

**nr. 53 827 van 23 december 2010**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KEMPENEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Verzoeker bood zich aan bij de Belgische overheid als asielzoeker op 3 maart 1999, zonder identiteitsdocumenten, bewarend X te zijn, van Joegoslavische nationaliteit, geboren te (...) op X.

1.2. Het verblijf werd hem geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing van 8 maart 2001 en op 30 november 2001 werd die beslissing bevestigd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij vertoefde onder het bijzonder statuut van tijdelijke bescherming voor Kosovaren tijdens de periode van 4 juni 1999 tot 22 april 2001.

1.3. Wegens verkrachting van een kind beneden de volle leeftijd van 14 doch boven de volle leeftijd van 10 jaar, werd hij door het hof van beroep te Gent op 6 juli 2001 veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf waarvan twee jaar met uitstel over een periode van vijf jaar. (stukken 68 - 87)

1.4. Het parket van het hof van beroep te Gent adviseerde een verwijderingsmaatregel. (stuk 88)

1.5. Hij werd op tegenspraak veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden en tot een geldboete van 100 F x 200 door de correctionele rechtbank van Dendermonde, op 10 september 2001 wegens diefstal.

1.6. De toenmalige minister van Binnenlandse zaken de Heer A. DUQUESNE nam op 14 maart 2003 een terugwijzingbesluit lastens verzoeker. De kennisgeving geschiedde op 21 maart 2003. Dit Ministerieel Besluit gelast verzoeker het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren op straffe van hetgeen bepaald in artikel 76 van de vreemdelingenwet.

1.7. Per brief van 26 maart 2003 werd een verzoek tot herziening ingediend.

1.8. Verzoeker werd op 17 april 2003 in vrijheid gesteld onder verplichting het grondgebied te verlaten.

1.9. Verzoeker verschijnt niet ter zitting van 17 december 2003 van de commissie van advies voor vreemdelingen. Het advies van 17 december 2003 is negatief.

1.10. De Commissie stelt vast dat verzoeker beweert gehuwd te zijn met een zekere (...). Blijkt echter uit de huwelijksakte dat diezelfde (...) gehuwd is met de op 30 oktober 1978 geboren 'D. Mentor'.

1.11. Printrak ontdekt op 19 februari 2004 dat het om dezelfde persoon gaat als verzoeker.

1.12. Op 18 maart 2004 wordt de herziening verworpen.

1.13. Voor verzoeker wordt een vordering ingediend tot schorsing onder het kenmerk G/A 151.157/ XIV - 19.420. Bij beslissing van 13 oktober 2004 werd de beslissing van 18 maart 2004 ingetrokken en vervangen door de beslissing van verwerping van een verzoek tot herziening, waarbij de door zijn huwelijk ontstane nieuwe situatie werd afgewogen tegenover het gevaar dat zijn persoonlijkheid en zijn gedrag betekenen voor de openbare orde. De kennisgeving gebeurde op 18 januari 2005.

1.14. Op 13 mei 2004 werd de vestiging geweigerd als echtgenoot van een Belgische op basis van het schenden van de openbare orde, onder bijlage 21.

1.15. Als gevolg van dat verzoek werd verzoeker in bezit gesteld van een bijlage 35.

1.16. Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 15 december 2004, werd verzoeker, onder de naam D. Agron, 24 juni 1973, veroordeeld wegens gebruik van valse stukken tot vier maanden gevangenisstraf, wegens verboden wapendracht tot vier maanden gevangenisstraf.

1.17. Hij werd opgeroepen voor de Commissie van advies voor vreemdelingen ter zitting van 11 mei 2005. Hij werd er gehoord, vergezeld van zijn echtgenote en bijgestaan door zijn advocaat. De zitting werd in voortzetting gesteld tot 12 oktober 2005 waar verzoeker diende te verschijnen met zijn echtgenote.

1.18. Hij werd formeel opgeroepen voor de zitting van 12 oktober 2005. Verzoeker bood zich aan, vergezeld van zijn echtgenote (...). Zonder kennis te nemen van de recente correctionele veroordeling van 15 december 2004, adviseerde de Commissie op 16 november 2005, het verzoek tot herziening gegrond te verklaren.

1.19. Bij beslissing van 19 januari 2006 verwierp de minister het verzoek tot herziening. De kennisgeving gebeurde op 7 februari 2006.

1.20. Verzoeker diende bij de Raad van State een vordering in tot schorsing, die werd verworpen bij arrest nr.189.185 van 23 december 2008.

1.21. Verzoeker deed afstand van het verzoek tot vernietiging dat hij op 9 maart 2006 indiende, zoals wordt bevestigd in het arrest van de Raad van State nummer 193.126 van 8 mei 2009.

1.22. Verzoeker diende op 16 oktober 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, die bij gebrek aan buitengewone omstandigheden onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 23 juni 2008. De kennisgeving gebeurde op 9 juli 2008.

1.23. Via de burgemeester van Sint-Gillis-Waas diende hij op 13 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, waarbij hij om toepassing verzocht van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en waarbij verzoeker zelf de volgende argumenten aanhaalde om te worden geregulariseerd:

- Hij verblijft in het Rijk sedert 3 maart 1999
- Hij huwde te Sint-Niklaas met (...) met wie hij nog samenwoont
- Hij voldoet aan prangende humanitaire situaties omdat een verwijdering in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, gezien zijn huwelijk zes jaar eerder met een Belgische.
- Hij voldoet aan artikel 2.8 van de instructies van 19/07/2009 (duurzame lokale verankering).

Hij voegde een kopij van een paspoort, van de huwelijksakte, van het arbeidscontract en van het rijbewijs bij.

1.24. Bij beslissing van 11 augustus 2010 werd die aanvraag verworpen als ongegrond.

1.25. Op 13 augustus 2010 werd hem bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Hij werd ondergebracht in het repatriëringcentrum 127bis.

1.26. De thans bestreden beslissing van 11 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 november 2008 werd verworpen, werd ter kennis gebracht op 18 augustus 2010.

1.27. Hij diende een verzoekschrift in tot invrijheidstelling bij de raadkamer te Dendermonde, dat werd afgewezen bij beschikking van 20 augustus 2010.

1.28. Het beroep bij de kamer van inbeschuldigingstelling werd ongegrond verklaard op 2 september 2010.

1.29. De thans bestreden beslissing van 11 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 november 2009 werd verworpen, werd ter kennis gebracht op 18 augustus 2010. De motivering luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.11.2009 werd ingediend door :*

*(...) (R.R.: 078103045562)*

*geboren te (...) op 30.10.1978*

*ook gekend als: (...) (R.R.: 073062432941)*

*geboren te (...) op 24.06.1973*

*nationaliteit: Kosovo*

*adres: (...)9170 SINT-GILLIS-WAAS*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Redenen:*

*Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Betrokkene werd immers op 06.07.2001 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar , waarvan 2 jaar met uitsluiting wegens verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de*

volle leeftijd van 10 jaar. Bovendien maakte betrokkene op 29.08.2002 het voorwerp uit van een negatief advies van de Procureur-Generaal, luidende: "Gelet op de aard van het misdrijf met name verkrachting van een jong meisjes komt een verwijdering uit het Rijk mij meer dan gewenst voor. Dat hij daarenboven geen enkele bindingen alhier te lande heeft". Ook op 21.11.2001 maakte betrokkene het voorwerp uit van een negatief advies van de Procureur des Konings, luidende: "Gelet op de omvang der feiten, ben ik van oordeel dat het recidivegevaar in deze zaak zeer reëel is. Daarenboven werden geen inspanningen geleverd om het veroorzaakte nadeel te vergoeden. Ik ben dan ook van oordeel dat een verwijderingsmaatregel zich in casu manifest opdringt." Bovendien werd betrokkene op 10.09.2001 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens diefstal en tot 2 maanden wegens het onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk. Tevens werd betrokkene op 08.10.2001 door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden wegens diefstal. Daarnaast werd betrokkene op 15.12.2004 door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens valsheid in geschriften en tot 4 maanden wegens het dragen van verboden wapens. Op 14.03.2003 vaardigde toenmalig minister van Binnenlandse Zaken A. Duquesne een Ministerieel Besluit uit tegen betrokkene waarin hem wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten met het verbod terug te keren gedurende een periode van tien jaar. Aangezien betrokkene zich herhaaldelijk bezondigde aan zware feiten van openbare orde en hiervoor verscheidene gevangenisstraffen opliep, kan onder geen enkel beding een gunstige regeling worden toegestaan.

Al deze feiten werden gepleegd op naam van D. A. terwijl betrokkene een aanvraag tot regularisatie indiende op naam van D. M. Uit onderzoek van het dossier blijkt echter dat dit één en dezelfde persoon betreft (zie administratief dossier). Betrokkene heeft dan ook bewust getracht de Belgische overheid te misleiden door gebruik te maken van een valse identiteit. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Deze instructies zijn echter niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd. Zelfs al zou betrokkene niet worden uitgesloten van regularisatie, dan nog dienen we op te merken dat betrokkene geen bewijzen van integratie voorlegt.

Betrokkene haalt verder aan dat hij getrouwd is met een Belgische vrouw, namelijk (...). Hoewel het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden, merken we op dat bepaald kan worden dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Betrokkene is een gevaar voor de openbare orde, en daardoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 03.03.1999 een asielaanvraag in. Op 30.11.2001 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een niet ontvankelijke beslissing 'weigering van verblijf', hem ter kennis gebracht op 04.12.2001. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België."

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel dient door te gaan, ontwaart de Raad dat verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert en daarnaast stelt dat beslissing "niet geldig en onvoldoende gemotiveerd is".

2.2. Na de theoretische en letterlijke weergave van de instructies van 19 juli 2009 licht verzoeker zijn enig middel summier als volgt toe: " (...) Dat alle vereiste stukken werden neergelegd. Dat verzoeker evenwel werd afgewezen omwille van correctionele veroordelingen van het Hof van Beroep van gent op 06.07.2001 en van de correctionele rechtbank van Dendermonde op 10.09.2001 en 08.10.2001. Dat de

*attaché eenvoudigweg de motivaties van de vonnissen overnam om de aanvraag tot regularisatie te weigeren; Dat verzoeker sedert 25.10.2003 te St-Gillis-Waas in het huwelijk trad met mevrouw (...) met wie hij nog steeds samenwoont; dat door de vestiging te weigeren aan verzoeker als echtgenoot van een Belg, enkel en alleen op basis van veroordelingen en feiten, zonder aan te geven of zijn persoonlijk gedrag een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving op de datum van de bestreden beslissing, en zonder rekening te houden met zijn privé - en familiale belangen, heeft de verwerende partij zijn beslissing niet geldig en voldoende gemotiveerd, in het bijzonder in het licht van artikel 8 EVRM zoals beschermd in de rechtspraak van het Hof van Justitie (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 maart 2008); dat aldus van enig actueel gevaar geen sprake is."*

2.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) luidt als volgt:

*"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

2.4. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Volgens een vaststaand principe van het internationaal recht, en zonder afbreuk te doen aan verdragsrechtelijke bepalingen, komt het aan een staat toe de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan, te regelen (RvS 28 juni 2001, nr. 97.210; Zie ook: RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De Vreemdelingenwet heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een onevenredige inmenging in zijn privaat, familiaal of huwelijksleven zou uitmaken. Tevens dient nogmaals te worden bevestigd dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk niet aangewend kunnen worden om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485). Verder wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing zelf geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.5. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de zogenaamde inmenging door het overheidsgezag in casu ontegensprekelijk één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (RvS 15 februari 2007, nr. 167.847). Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing is de Raad van oordeel dat in casu dit evenwicht werd geëerbiedigd. De Raad verwijst hier tevens verder naar hetgeen gesteld wordt onder de punten 2.8 tot en met 2.15. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt geenszins aangetoond.

2.6. Verzoeker houdt voor als zou de aanvraag om machtiging tot verblijf zijn verworpen omwille van correctionele veroordelingen die hij opliep in het hof van beroep te Gent op 6 juli 2001 en in de correctionele rechtbank te Dendermonde op 10 september en 8 oktober 2001. Verzoeker beweert nog als zou het bestuur eenvoudigweg de motivering van deze correctionele veroordelingen overgenomen hebben, zonder meer. Quod non. De Raad stelt immers vast dat de motivering van de bestreden beslissing niet enkel gewag wordt gemaakt van die drie veroordelingen daterend uit 2001, doch tevens van die van 15 december 2004. De motivering is uitgebreider dan wat verzoeker poogt voor te houden. Zo wordt bovendien tevens verwezen naar het Ministerieel Besluit tot terugwijzing ten aanzien van verzoeker, van 14 maart 2003, uitgevaardigd door de heer A. DUQUESNE, dat uitwerking heeft

gedurende tien jaar. Bovendien blijkt uit het uitgebreide feitenrelaas dat verzoeker reeds op 17 april 2003 wist dat hij het Rijk diende te verlaten. Verzoeker werd toen immers in vrijheid gesteld onder verplichting het grondgebied te verlaten.

2.7. Dit Ministerieel Besluit gelastte verzoeker het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren op straffe van hetgeen bepaald staat in artikel 76 van de vreemdelingenwet. Zodoende diende verzoeker reeds zeven jaar geleden het grondgebied te verlaten maar hij gaf daar, gelet op de vele later ingestelde procedures, moedwillig geen gehoor noch gevolg aan. Verzoeker weet bijgevolg al jaren dat hij illegaal in het Rijk verblijft.

2.8. Wat betreft de opgeworpen schending van de motiveringsplicht kan volstaan worden met de vaststelling dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van wet op de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en tot zekere hoogte artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.9. De bestreden beslissing geeft echter zeer duidelijk en uitgebreid de motieven en de juridische basis aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Naast de aanhef van de beslissing, alwaar de wettelijke basis van de bestreden beslissing weergegeven wordt, verwijst de Raad in deze expliciet en integraal naar de lezing van motivering van de bestreden beslissing, dewelke verscheiden wettige en kennelijk redelijke motieven weergeeft die de bestreden beslissing werkelijk ondersteunen.

2.10. Daar waar verzoeker beweert dat de motieven enkel en alleen bestaan uit de overname van de motivering van de correctionele arresten uit 2001 stelt de Raad enerzijds vast dat dit deels feitelijk onjuist is en anderzijds dat deze motieven daarom hun wettige aard niet dienen te verliezen. Zo worden er, anders dan verzoeker poogt voor te houden, in de bestreden beslissing motieven gewijd aan:

- De correctionele veroordelingen van 2001.
- Een correctionele veroordeling uit 2004.
- Verzoekers ontegensprekelijk gevaar voor de openbare orde, verzoeker werd immers reeds meermaals veroordeeld, onder meer voor verkrachting van een minderjarige, diefstal, verboden wapendracht en valsheid in geschrifte.
- Het Ministerieel Besluit van 2003 ten aanzien van verzoeker dat hem tien jaar lang het recht ontnemt zich op Belgisch grondgebied te begeven.
- Het recidive karakter van verzoekers laakbare daden.
- Het onomwonden negatief advies van de procureur des Konings.
- Het feit dat verzoekers de Belgische autoriteiten bewust trachtte te misleiden door naamswijzigingen hetgeen het bestuur, gelet op de omstandigheden van de ontdekking van de verschillende namen, terecht genoopt heeft tot de vermelding van *'fraus omnia corrumpit'* in de motivering.
- Het gegeven dat verzoeker, zelfs indien hij in aanmerking zou komen voor regularisatie, quod non, geen bewijzen van integratie heeft voorgelegd.
- Dat de instructie van 19 juli 2009, waar verzoeker op doelt, niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar voor de openbare orde uitmaken.

2.11. Er dient nog opgemerkt te worden dat waar verzoeker beweert in diens summier betoog dat hij geen actueel gevaar voor de openbare orde meer vormt omwille van "veroordelingen uit 2001", het kan volstaan dat verzoeker nog veroordeeld werd in 2004, dat verzoeker ontegensprekelijk blijkt heeft gegeven een recidivist te zijn, gelet op de vele veroordelingen voor ernstige feiten maar bovenal dat verzoeker reeds op 14 maart 2003, bij wijze van Ministerieel Besluit, hetgeen een eerder uitzonderlijk

besluit behelst, verplicht werd het Rijk te verlaten en verboden werd er gedurende tien jaar terug te keren, precies omwille van het feit dat verzoeker een ontegensprekelijk gevaar vormt voor de openbare orde. Er dient vastgesteld te worden dat dit Ministerieel Besluit niet succesvol aangevochten werd, noch dat verzoeker een bijzondere toelating van de bevoegde minister verkreeg om zich toch in het Rijk te mogen begeven. Zodoende is het aan verzoeker letterlijk verboden in het Rijk aanwezig te zijn tot minstens 14 maart 2013.

2.12. Al het voorgaande maakt dat de bestreden beslissing van het bestuur, die impliceert dat verzoeker een gevaar, dat voldoende actueel is, uitmaakt voor de openbare orde, wel degelijk met feiten enerzijds, in casu de meerdere veroordelingen voor verschillende daden en het Ministerieel Besluit, en vaststellingen anderzijds, zoals het ontegensprekelijk recidief karakter van verzoeker, onderbouwd is en bijgevolg duidelijk kennelijk redelijk van aard is.

2.13. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 of aan artikel 62 van de vreemdelingenwet. Een schending van de motiveringsplicht ligt dan ook niet voor.

2.14. Specifiek met betrekking tot verzoekers huwelijk werd reeds gewezen op de mogelijkheid, die supra besproken werd, om het verblijf te weigeren met het oog op handhaving van de openbare orde. De uiteenzetting van verzoeker faalt bijgevolg in feite.

2.15. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel, is niet ontvankelijk, minstens ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC